

Nu am uitat căsuța copilăriei mele

Emaanastasia

Nu am uitat căsuța copilăriei mele

Nu am uitat căsuța copilăriei mele!
Cu dragoste curată, eu am purtat-o-n gând,
În inimă și-n suflet - și-am dus-o pân' la stele,
Iar azi îmi dau cuvântul: nicicând nu am s-o vând !...

Dar de-mă-ntreabă maica, pe unde pașii vieții
M-au dus să fac ce ea, din truda muncii sale
N-a reușit să-mi dea în anii tinereții,
I-aș desluși răspunsul ducând-o pe-a mea cale...

Tot ce-a dorit vreodată am adunat cu sete
La capătul de lume aici unde trăiesc,
Dar vântul le va lua lăsând în loc regrete
Și-atunci prea trist ar fi de ele să vorbesc.

I-aș spune despre oameni, de oamenii cei care,
Fiind străină-n lume, în casă m-au primit,
Au împărțit cu mine chiar ultima mâncare
Și-n multa bunătate un pat mi-au oferit.

Aș vrea maica să știe că mă-nsoțeau luceferi
Ce-mi luminau cărarea pe care-alunecam;
Ei mă-ndrumau tot timpul, păstrându-mi pașii teferi,
Iar forța lor cerească nu prea o-nțelegeam.

Albi îngeri de lumină, știindu-mă plăpândă,
Pe drum, când spinii vieții, în talpa mea creșteau,
Îmi alinau durerea, de setea mea flămândă
Iar ochii mei uimiți cu teamă îi priveau.

Atunci, când ceața densă în volbura de vreme
Se oglindea în mine pe-al drumului făgaș,
Ploi de lumini solare-mi lăsau în suflet semne,
Când eu purtam stingheră, pași repezi prin oraș.

Nu am uitat vreodată căsuța părintească,
Nici mamă și nici tată - și nici pe frații mei,
Chiar dacă viața-n sine avea să înflorească
Ducându-mă departe, căci forța mi-era-n ei !

Și de-ar fi să-i cunoască lumea care cuminte,

Cu porțile deschise în lume m-aștepta,
Privindu-mă pe mine, îi vor vedea din minte -
Și orice om, pe dată. din ei m-ar repera...

Că maica mea e sfântă, e chiar icoană vie,
Și tata parcă-i înger, un înger lângă ea,
Iar frații mei cei dragi, puțină lume știe
Că au zâmbet pe buze și... bunătatea mea...